

Αίτημα για την υπαγωγή του Ντιτρόιτ στο άρθρο 9 του Πτωχευτικού Κώδικα των ΗΠΑ υπέβαλε ο Κέβιν Ορ, διαχειριστής έκτακτης ανάγκης τον οποίο όρισαν τον περασμένο Μάρτιο οι αρχές της πόλης και ο κυβερνήτης της πολιτείας. Αν ο δικαστής πτωχεύσεων αποφασίσει την υπαγωγή, το Ντιτρόιτ θα είναι η μεγαλύτερη πόλη των ΗΠΑ που θα πτωχεύσει επισήμως. Θα παύσει η εκδίκαση διεκδικήσεων των οφειλών ύψους περίπου 18 δισ. δολαρίων, από τους πιστωτές, στους οποίους περιλαμβάνονται και οι εργαζόμενοι στο δήμο και θα γίνουν διαπραγματεύσεις για τη διάρκεια και το ύψος των αποπληρωμών. Το άρθρο 9 στοχεύει στην προστασία των περιφερειών (πόλεων, πολιτειών ή οργανισμών) από την υποχρέωση ρευστοποίησης των περιουσιακών τους στοιχείων που ισχύει για τις επιχειρήσεις. Η διάλυση της περιουσίας των περιφερειών, αντίκειται στην 10η τροποποίηση του Συντάγματος που προστατεύει την «κυριαρχία των πολιτειών στις εσωτερικές τους υποθέσεις». Σύμφωνα με το Σύνταγμα της Πολιτείας του Μίτσιγκαν, αποτελεί συμβατική υποχρέωση η τήρηση των συμφωνιών για τις απολαβές από συνταξιοδότηση, οι οποίες διασφαλίζονται νομικά. Σαφέστατα, λοιπόν, η περίπτωση του Ντιτρόιτ διαφέρει από της Ελλάδας με την οποία παραλληλίστηκε. Αμελητέα η επίδραση της πτώχευσης. Κατά τον νομπελίστα οικονομολόγο Πολ Κρούγκμαν, στην περίπτωση του Ντιτρόιτ πρέπει να αποφευχθεί η τάση που κυριάρχησε μετά την ελληνική κρίση, δηλαδή να ενοχοποιείται η υπερχρεωμένη οικονομία.

Το Ντιτρόιτ ανήκει στα «θύματα των δυνάμεων των αγορών» και το πρόβλημά του οφείλεται σε γενικότερη «πολιτική και κοινωνική δυσλειτουργία», παρά σε σφάλματα διαχείρισης. Την τελευταία πενταετία οι δημοτικές υπηρεσίες είναι ελλειπείς. Απαράδεκτες συγκοινωνίες, σκανδαλώδης καθυστέρηση της αστυνομίας σε κλήσεις πολιτών. Όλα τα κεφάλαια διατίθενται στην πληρωμή των πιστωτών».

Το άλλοτε εμπονομαζόμενο «Παρίσι των Μεσοδυτικών» είναι μια ιστορική πόλη στην πολιτεία Μίτσιγκαν των βορειοανατολικών ΗΠΑ. Γνώρισε τεράστια βιομηχανική ανάπτυξη πριν και κατά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, με τις τεράστιες αυτοκινητοβιομηχανίες και τη «θρυλική» δισκογραφική εταιρία Motown και θεωρήθηκε πόλη-πρότυπο διαχείρισης των

πόρων της και των ισορροπιών μεταξύ λευκών και μαύρων. Η προσφορά εργασίας προσέλκυσε εσωτερικούς και ευρωπαίους μετανάστες (και πολλούς έλληνες), που αναζήτησαν την τύχη τους εκεί, αυξάνοντας τον πληθυσμό σε 1,8 εκατομμύρια στην δεκαετία 1950. Η πτώχευση των αυτοκινητοβιομηχανιών και η ανεργία προκάλεσαν απαξίωση της εργατικής και της μεσαίας τάξης, μείωση του πληθυσμού κατά 60% από το 2000 και κατακόρυφη πτώση των εσόδων από φόρους. Υπό το βάρος των, ευδιάκριτων πλέον σε ολόκληρη την χώρα, κοινωνικών ανισοτήτων και των καταστροφικών συνεπειών του φιλελευθερισμού, το Ντιτρόιτ των 700.000 κατοίκων σήμερα, γνωρίζει την πτώση μετά τη δόξα του. Στις 23 Ιουλίου συμπληρώθηκαν 46 χρόνια από τα γεγονότα του 1967 που διήρκεσαν πέντε μέρες και έμειναν στην ιστορία ως «εξέγερση του Ντιτρόιτ». Απολογισμός τους, 43 νεκροί (33 από αυτούς μαύροι), εκατοντάδες τραυματίες, χιλιάδες συλληφθέντες και υλικές ζημιές πάνω από 40 εκατομμύρια δολάρια. Οι φυλετικές ανισότητες συνέβαλαν στην κοινωνική παρακμή της πόλης, που τα οικονομικά προβλήματα και η έλλειψη επενδύσεων επιδείνωσαν. Αντίθετα με το κέντρο, στην ευρύτερη περιοχή και στα προάστια, παρατηρείται ανάπτυξη και πραγματοποιούνται επενδύσεις, φαινόμενο το οποίο σύμφωνα με σχολιαστές, καταδεικνύει εντονότερα την αποδυνάμωση της μεσαίας τάξης των αμερικανών και δημιουργεί συνθήκες τοπικών-ταξικών διαχωρισμών.